

Het boek Daniël - honderd drieënzestig

De profetie onthuld: een verkenning van hoofdstuk elf van Daniël

Jeff Pippenger

2024-03-28

Wij zullen nu beginnen met hoofdstuk elf van Daniël door te gaan.

Ook ik stond in het eerste jaar van Darius, de Meder, om hem te bevestigen en te versterken. En nu zal ik u de waarheid bekendmaken. Zie, er zullen nog drie koningen in Perzië opstaan; en de vierde zal veel rijker zijn dan zij allen; en door zijn kracht, door middel van zijn rijkdom, zal hij allen opzetten tegen het koninkrijk van Griekenland. En er zal een machtige koning opstaan, die met grote heerschappij zal regeren en doen naar zijn wil. En zodra hij opgestaan zal zijn, zal zijn koninkrijk verbroken worden en verdeeld naar de vier winden des hemels; maar niet aan zijn nakomelingen, noch overeenkomstig zijn heerschappij waarmee hij geregeerd heeft; want zijn koninkrijk zal ontworteld worden, ja, voor anderen dan dezen. Daniël 11:1–4.

Gabriël begint Daniël mee te delen dat ook hij in het eerste jaar van Darius met hem samenwerkte, het jaar waarin de neef van Darius, zijn veldheer, Babylon innam en Belsazar doodde. Volgens het eerste vers van hoofdstuk tien ontvangt Daniël dit visioen in het derde jaar van Cyrus; daarom markeert Gabriël zowel Darius als Cyrus als de symbolen die de „tijd van het einde” vertegenwoordigen. Belsazar en Babylon werden in het jaar 538 v.Chr. door het Medo-Perzische Rijk ingenomen.

„Cyrus belegerde Babylon, dat hij in 538 v.Chr. door list innam, en met de dood van Belsazar, die door de Perzen werd gedood, hield het koninkrijk van Babylon op te bestaan.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

In het jaar 538 v.Chr. schreef Daniël hoofdstuk negen op.

„Het visioen dat in het voorafgaande hoofdstuk [hoofdstuk acht] is opgetekend, werd gegeven in het derde jaar van Belsazar, 538 v.Chr. In hetzelfde jaar, dat ook het eerste van Darius was, vonden de gebeurtenissen plaats die in dit hoofdstuk [hoofdstuk negen] worden verhaald.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

In het eerste jaar van Darius, dat het derde en laatste jaar van Belsazar was, in 538 v.Chr., strafte de Heere het land der Chaldeeën en maakte het tot een woestenij.

En dit gehele land zal tot een verwoesting en een ontzetting worden; en deze volken zullen de koning van Babel zeventig jaar dienen. En het zal geschieden, wanneer de zeventig jaren vervuld zijn, dat Ik de koning van Babel en dat volk zal straffen, spreekt de HEERE, om hun ongerechtigheid, en ook het land der Chaldeeën, en Ik zal het maken tot eeuwige verwoestingen. Jeremia 25:11, 12.

In vers tien gebruikt de Heer het woord „nadat”, wanneer Hij overgaat tot de bestraffing van Babylon. „Nadat” Babylon tot een woestijn gemaakt is, zou de Heer zijn goede werk voor Gods volk volbrengen.

Want aldus zegt de HEERE: Wanneer te Babel zeventig jaren vervuld zullen zijn, zal Ik u bezoeken en Mijn goed woord over u gestand doen, door u naar deze plaats te doen terugkeren. Jeremia 25:10.

De zeventigjarige gevangenschap begon in 606 v.Chr.

„Aangezien de zeventig jaren in 606 v.Chr. aanvang namen, begreep Daniël dat zij nu hun einde naderden.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

De gevangenschap van zeventig jaar begon in 606 v.Chr. en eindigde in 536 v.Chr., hetgeen twee jaar was na de dood van Belsazar en de verwoesting van Babylon in 538 v.Chr. Het was het derde jaar van Kores. Gabriël plaatst de profetie van de rivier de Hiddekel in het derde jaar van Kores en begint het relaas van hoofdstuk elf met een verwijzing naar het eerste jaar van Darius, en daarmee duidt hij twee specifieke jaren aan. 538 v.Chr. en 536 v.Chr. waren beide bestemde tijden; 538 v.Chr. was de bestemde tijd voor de profetie van de zeventig jaar om ten einde te komen, en 536 v.Chr. was de bestemde profetische tijd waarop, „na” 538 v.Chr., de Heere Zijn goede werk voor Zijn volk zou volbrengen.

538 v.Chr. en 536 v.Chr. zijn beide bestemde tijden, en zij worden vertegenwoordigd door twee historische figuren: de ene was de eerste koning van Medië en de tweede de eerste koning van Perzië. Het einde van de zeventig jaren waarin het letterlijke Israël gevangene was in het letterlijke Babylon, stelde de twaalfhonderdzig jaren voor waarin het geestelijke Israël gevangene was in het geestelijke Babylon, van het jaar 538 n.Chr. tot 1798. 1798 was een „bestemde tijd”, en toen begon de periode die profetisch wordt aangeduid als „de tijd van het einde”. 538 v.Chr. en 536 v.Chr., die worden voorgesteld als een „bestemde tijd”, markeren eveneens het begin van een periode die wordt voorgesteld als „de tijd van het einde”.

„Gods kerk op aarde verkeerde gedurende deze lange periode van onophoudelijke vervolging evenzeer in gevangenschap als de kinderen Israëls, die gedurende de ballingschap in Babylon gevangengehouden werden.” Prophets and Kings, 714.

Alle profetie richt zich meer specifiek tot de laatste dagen dan tot de dagen waarin zij aanvankelijk werd vervuld; daarom vertegenwoordigen 538 v.Chr. en koning Darius, samen met 536 v.Chr. en koning Kores, de „tijd van het einde” in 1989, en de twee koningen zijn typen van president Reagan en president Bush sr. 538 v.Chr. en 536 v.Chr. vertegenwoordigen een wegmerk dat wordt vervuld, waarbij beide data worden verstaan als vertegenwoordigend voor het ene wegmerk. Het wegmerk van de „tijd van het einde” bestaat uit twee symbolen, en soms worden, zoals bij Reagan en Bush sr., beide symbolen in hetzelfde jaar vervuld. Maar dat is de uitzondering op de regel, want het wegmerk van de „tijd van het einde” in de tijd van Mozes was de geboorte van zowel Aäron als Mozes, die door drie jaar van elkaar gescheiden waren. In de geschiedenis van Christus was het de geboorte van Johannes de Doper en van Christus, die door zes maanden van elkaar

gescheiden was.

Met de „tijd van het einde” was het in de geschiedenis van de antichrist 1798 en 1799. De Franse Revolutie is een onderwerp van profetie, en zij begon in 1789 en duurde tien jaar, eindigend in 1799, op haar bestemde tijd, evenals 1798 een bestemde tijd was. Samen identificeren zij de dodelijke wond die aan het beest werd toegebracht, en ook de vrouw die op het beest reed en over hem regeerde. Darius was de koning die zijn vijand versloeg door zijn leger door de „muur” naar binnen te zenden, en hij vertegenwoordigt Reagan, die zijn vijand versloeg door de muur van het „ijzeren gordijn” neer te halen. Cyrus vertegenwoordigt Bush de eerste, want Cyrus staat bekend als Cyrus de Grote, en George Bush de eerste is Bush de meerdere, en Bush de laatste is Bush de mindere.

Omdat deze twee koningen en de twee data die zij vertegenwoordigen in werkelijkheid één symbool zijn. De ene markeert de zeventig jaren waarin Babylon zou heersen. Die periode van zeventig jaar bereikte haar bestemde tijd in 538 v.Chr. en wordt vertegenwoordigd door Darius. De voltooiing van de gevangenschap van zeventig jaar bereikte haar bestemde tijd in 536 v.Chr. en wordt vertegenwoordigd door Cyrus. Samen vertegenwoordigen zij de „tijd van het einde”, wanneer het profetische licht ontzegeld moet worden. In 1798 bereikte de eerste engel van Openbaring veertien de „tijd van het einde”, en zuster White zegt dat die engel „niemand minder was dan Jezus Christus.”

In het derde jaar van Cyrus daalde Michaël, de Vorst van Gods volk en de aartsengel over de engelen, af om Zich met Cyrus in te laten en het licht te bevestigen dat Cyrus ertoe zou brengen het eerste van drie bevelschriften uit te vaardigen, waardoor Gods volk naar Jeruzalem kon terugkeren en de stad, het heiligdom en de straten en muren kon herbouwen. Dat werk was een voorafbeelding van het werk van de eerste en de tweede engel, dat begon in de „tijd van het einde” in 1798.

De nederdaling van Michaël ten tijde van het einde in de dagen van Darius en Kores, vertegenwoordigde de komst van de eerste engel in 1798, en tezamen markeren zij de komst van diezelfde engel, ten tijde van het einde, in 1989. 1989 luidde de periode van de „tijd van het einde” in, en het was tevens een bestemde tijd. Een bestemde tijd duidt op de beëindiging van een profetieke tijdsperiode. De opstand van 1863, bij het eerste „Kades” voor het moderne geestelijke Israël, vormde het begin van een periode van honderdzesentwintig jaar die eindigde op „de bestemde tijd” in 1989. Honderdzesentwintig is een tiende, of een tiende deel, van twaalfhonderdzesentwintig, en aan het einde van twaalfhonderdzesentwintig jaar in 1798 trad de beweging van de eerste engel de geschiedenis binnen. Aan het einde van honderdzesentwintig jaar, in 1989, trad de beweging van de derde engel de geschiedenis binnen.

In het eerste vers van Daniël hoofdstuk elf is Gabriël zorgvuldig en nauwkeurig in zijn aanduiding dat de voorgestelde geschiedenis begint met Cyrus, ten tijde van het einde in 1989. Cyrus de Grote vertegenwoordigt daar Bush de grotere, die gevolgd zou worden door drie koningen, en daarna een vierde koning, die veel rijker zou zijn dan zij allen. Derhalve is de vierde rijke koning, die geheel Griekenland in beroering brengt, de zesde president sinds 1989.

In de gebeurtenissen van hoofdstuk tien wordt Daniël voorgesteld als rouwend, en in zijn ervaring van rouw wordt hij veranderd naar het beeld van Christus, terwijl hij het visioen aanschouwt. De eenentwintigdaagse periode van rouw stelt een periode van dood voor die uitloopt op een opstanding. In hoofdstuk tien is Michaël uit de hemel neergedaald, en in Judas zeven wekt Hij, wanneer Hij neerdaalt, Mozes op. In Openbaring hoofdstuk elf zijn Mozes (en Elia) gedood en liggen zij drieënhalve symbolische dagen dood op de straat. Daarna worden Mozes (samen met Elia) door „een luide stem” opgewekt.

En na drie en een halve dag voer de Geest des levens uit God in hen, en zij gingen op hun voeten staan; en grote vrees viel op hen die hen zagen. En zij hoorden een luide stem uit de hemel tot hen zeggen: Kom hierheen op. En zij voeren op naar de hemel in een wolk; en hun vijanden aanschouwden hen. Openbaring 11:11, 12.

De „grote stem” die opwekt, is de stem van de aartsengel, en de aartsengel is Michaël.

Want de Heere Zelf zal neerdalen uit de hemel met een geroep, met de stem van de aartsengel en met de bazuin Gods; en de doden die in Christus zijn, zullen eerst opstaan. 1 Thessalonicenzen 4:16.

De geschiedenis waarin Mozes en Elia worden gedood en opgewekt, is de geschiedenis van de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend. Die geschiedenis begon op 11 september 2001 met de „eerste stem” van de engel van Openbaring achttien, die Zuster White aanduidt als komende wanneer de grote gebouwen van New York City werden neergeworpen. De „tweede stem” van Openbaring hoofdstuk achttien wordt verheven bij de spoedig komende zondagswet, wanneer Gods andere kudde uit Babylon wordt uitgeroepen. Het is die geschiedenis, de geschiedenis van de verzegeling, waarin Daniël wordt voorgesteld als veranderd te worden naar het beeld van Christus door het aanschouwen van het „marah”-gezicht, dat de vrouwelijke uitdrukking is van het „mareh”-gezicht. Het is het „causatieve” gezicht, dat „veroorzaakt” dat het aanschouwde beeld wordt voortgebracht in hen die het aanschouwen.

Die geschiedenis van de verzegeling en van de verandering van Daniël in hoofdstuk tien omvat de nederdaling van Michaël wanneer Hij hen opwekt en verandert die door Mozes, Elia en Daniël worden voorgesteld. Hij volbrengt de opstanding met de „grote stem” van de aartsengel en verschaft aldus een derde „stem”, te midden van de eerste en de laatste stemmen, die beide dezelfde zijn, want zij zijn beide de stem van Openbaring hoofdstuk achttien. De middelste stem is de plaats waar opstand wordt voorgesteld, want toen Michaël Mozes opwekte, twistte Hij niet met Satan, hoewel Satan, de auteur van de opstand, daar aanwezig was om bezwaar te maken.

Maar Michaël, de aartsengel, durfde, toen hij met de duivel twistte over het lichaam van Mozes, geen lasterlijk oordeel tegen hem in te brengen, maar zei: De Heere bestraffe u. Judas 7.

Het begin van de verzegelingstijd, die aanving op 11 september 2001 en eindigt bij de spoedig komende zondagswet, wordt gemarkeerd door de handtekening van “Waarheid”; want midden in die periode, in juli 2023, begon de luide stem van de aartsengel met het werk van de opstanding van de doden in Christus, die ervoor kiezen Zijn middelste stem te horen. Merk op dat 2023

tweëntwintig jaar na 2001 komt, en tweëntwintig een tiende is van tweehonderdtwintig, wat het symbool is van de verbinding tussen Godheid en mensheid, en tevens een symbool van herstel.

In juli 2023 daalde de machtige Engel neer, die niemand minder is dan Jezus Christus, en die de Waarheid is, die tevens Michaël is, en die de Alfa en Omega is, met een boodschap in Zijn hand. Het boekje in Zijn hand is het gedeelte van Daniël dat verzegeld was tot de laatste dagen.

„In de Openbaring komen alle boeken van de Bijbel samen en vinden zij hun voltooiing. Hier is de aanvulling op het boek Daniël. Het ene is een profetie; het andere een openbaring. Het boek dat verzegeld was, is niet de Openbaring, maar dat gedeelte van de profetie van Daniël dat betrekking heeft op de laatste dagen. De engel gebood: ‘Maar gij, o Daniël, houd de woorden verborgen en verzegel het boek, tot de tijd van het einde.’ Daniël 12:4.” Handelingen der Apostelen, 585.

Het gedeelte van de profetie van Daniël dat betrekking heeft op de laatste dagen, is hoofdstuk elf. Het zijn de laatste zes verzen van hoofdstuk elf, maar meer in het bijzonder de geschiedenissen die in het hoofdstuk worden aangetroffen en die in die laatste zes verzen worden herhaald.

„Wij hebben geen tijd te verliezen. Bange tijden liggen vóór ons. De wereld wordt bewogen door de geest van oorlog. Weldra zullen de taferelen van benauwdheid waarover in de profetieën is gesproken, plaatsvinden. De profetie in het elfde hoofdstuk van Daniël heeft haar volledige vervulling bijna bereikt. Veel van de geschiedenis die in vervulling van deze profetie heeft plaatsgevonden, zal zich herhalen.” Manuscript Releases, nr. 13, 394.

Vers zestien van Daniël hoofdstuk elf beeldt een geschiedenis uit die in vers eenenveertig wordt herhaald, want in dat vers staat de koning van het noorden in het heerlijke land. De geschiedenis van vers zestien geeft aan wanneer de Romeinse veldheer Pompeius Juda en Jeruzalem in gevangenschap bracht.

Maar hij die tegen hem optrekt, zal handelen naar zijn eigen wil, en niemand zal vóór hem standhouden; en hij zal staan in het heerlijke land, dat door zijn hand verteerd zal worden. Daniël 11:16.

Ik ben voornemens dit vers te gebruiken als een ankerpunt voor onze beschouwing van de verzen die aan dit vers voorafgaan; daarom zal ik dit inzicht eerst vastleggen. Wij zijn voornemens aan te tonen dat de geschiedenis die volgt op het uiteenvallen van het koninkrijk van Alexander de Grote in de verzen drie en vier, in 1989 begint en vervolgens de huidige Oekraïense Oorlog, de overwinning van Poetin op de krachten van het Westen, en Poetins daaropvolgende nederlaag aanwijst, die tot vers zestien leidt.

„Hoewel Egypte niet kon standhouden tegenover Antiochus, de koning van het noorden, kon Antiochus niet standhouden tegenover de Romeinen, die nu tegen hem optrokken. Geen koninkrijken waren nog langer in staat deze opkomende macht te weerstaan. Syrië werd veroverd en aan het Romeinse Rijk toegevoegd, toen Pompejus in 65 v.Chr. Antiochus Asiaticus van zijn bezittingen beroofde en Syrië tot een Romeinse provincie maakte.

“Dezelfde macht zou ook in het Heilige Land standhouden en het verteren. Rome raakte door een verbond verbonden met het volk van God, de Joden, in 161 v.Chr., vanaf welke datum het een vooraanstaande plaats inneemt in de profetische kalender. Het verkreeg echter pas in 63 v.Chr. rechtsmacht over Judea door daadwerkelijke verovering; en wel op de volgende wijze.

‘Bij Pompejus’ terugkeer van zijn veldtocht tegen Mithridates, koning van Pontus, streeden twee rivalen, Hyrcanus en Aristobulus, om de kroon van Judea. Hun zaak werd aan Pompejus voorgelegd, die weldra de onrechtmatigheid van de aanspraken van Aristobulus doorzag, maar de beslissing in deze aangelegenheid wilde uitstellen tot na zijn lang begeerde veldtocht naar Arabië, met de belofte daarna terug te keren en hun zaken te regelen zoals rechtvaardig en gepast zou schijnen. Aristobulus, die Pompejus’ werkelijke gezindheid doorgrondde, haastte zich terug naar Judea, bewapende zijn onderdanen en bereidde zich voor op een krachtig verweer, vastbesloten, wat het ook mocht kosten, de kroon te behouden, waarvan hij voorzag dat zij aan een ander zou worden toegewezen. Pompejus volgde de vluchteling op de voet. Toen hij Jeruzalem naderde, kwam Aristobulus, die berouw begon te krijgen over zijn handelwijze, hem tegemoet en trachtte de zaak te schikken door algehele onderwerping en grote geldsommen te beloven. Pompejus, die dit aanbod aannam, zond Gabinius aan het hoofd van een detachement soldaten om het geld in ontvangst te nemen. Maar toen die luitenant-generaal in Jeruzalem aankwam, vond hij de poorten voor hem gesloten, en men zei hem vanaf de top van de muren dat de stad zich niet aan de overeenkomst zou houden.’

“Pompejus, om zich niet straffeloos op deze wijze te laten misleiden, sloeg Aristobulus, die hij bij zich had gehouden, in boeien en rukte onmiddellijk met zijn gehele leger op tegen Jeruzalem. De aanhangers van Aristobulus waren ervoor de plaats te verdedigen; die van Hyrcanus ervoor de poorten te openen. Daar dezen in de meerderheid waren en de overhand behielden, werd aan Pompejus vrije toegang tot de stad verleend. Daarop trokken de aanhangers van Aristobulus zich terug op de tempelberg, vastbesloten die plaats te verdedigen, evenzeer als Pompejus vastbesloten was haar in te nemen. Aan het einde van drie maanden was er een bres in de muur geslagen, groot genoeg voor een bestorming, en de plaats werd met het zwaard veroverd. In het verschrikkelijke bloedbad dat daarop volgde, werden twaalfduizend personen gedood. Het was een aangrijpend schouwspel, merkt de geschiedschrijver op, de priesters te zien die, op dat ogenblik in de goddelijke dienst bezig, met kalme hand en standvastig voornemen hun gebruikelijke werk voortzetten, blijkbaar onbewust van de wilde beroering, hoewel rondom hen hun vrienden aan de slachting werden prijsgegeven, en hoewel niet zelden hun eigen bloed zich vermengde met dat van hun offers.”

“Nadat Pompejus een einde had gemaakt aan de oorlog, slechte hij de muren van Jeruzalem, bracht verschillende steden over van de jurisdictie van Judea naar die van Syrië, en legde de Joden schatting op. Aldus werd Jeruzalem voor de eerste maal door verovering in de handen geplaatst van die macht die het ‘sieraadland’ in haar ijzeren greep zou houden totdat zij het volkomen had verteerd.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259, 260.

Wij zullen deze studie in ons volgende artikel voortzetten.

“Het feit dat er geen geschil of beroering onder Gods volk is, moet niet worden beschouwd als afdoend bewijs dat zij vasthouden aan de gezonde leer. Er is reden te vrezen dat zij mogelijk

geen duidelijk onderscheid maken tussen waarheid en dwaling. Wanneer door onderzoek van de Schriften geen nieuwe vraagstukken aan de orde worden gesteld, wanneer er geen verschil van mening ontstaat dat mensen ertoe zal brengen zelf de Bijbel te onderzoeken om zich ervan te vergewissen dat zij de waarheid bezitten, zullen velen nu, evenals in de oudheid, vasthouden aan overlevering en vereren wat zij niet kennen.”

“Mij is getoond dat velen die belijden kennis te hebben van de tegenwoordige waarheid, niet weten wat zij geloven. Zij begrijpen de bewijzen van hun geloof niet. Zij hebben geen juiste waardering voor het werk voor de tegenwoordige tijd. Wanneer de tijd van beproeving zal komen, zijn er mannen die nu tot anderen prediken en die, wanneer zij de standpunten die zij innemen onderzoeken, zullen ontdekken dat er vele dingen zijn waarvoor zij geen bevredigende reden kunnen geven. Totdat zij aldus beproefd werden, kenden zij hun grote onwetendheid niet. En er zijn velen in de gemeente die als vanzelf aannemen dat zij begrijpen wat zij geloven; maar totdat er strijd ontstaat, kennen zij hun eigen zwakheid niet. Wanneer zij gescheiden worden van hen die hetzelfde geloof hebben en gedwongen worden om afzonderlijk en alleen te staan om hun geloof te verklaren, zullen zij verbaasd zijn te zien hoe verward hun denkbeelden zijn omtrent hetgeen zij als waarheid hebben aangenomen. Zeker is het dat er onder ons een afwijken van de levende God is geweest en een zich keren tot mensen, waarbij het menselijke in de plaats van de goddelijke wijsheid is gesteld.

„God zal Zijn volk opwekken; indien andere middelen falen, zullen ketterijen onder hen binnendringen, die hen zullen ziften en het kaf van de tarwe scheiden. De Heere roept allen die Zijn woord geloven op om uit de slaap te ontwaken. Kostbaar licht is gekomen, passend voor deze tijd. Het is Bijbelse waarheid, die de gevaren toont die ons vlak voor de deur staan. Dit licht behoort ons te leiden tot een ijverige bestudering van de Schriften en een uiterst kritisch onderzoek van de standpunten die wij innemen. God wil dat alle aspecten en stellingen van de waarheid grondig en volhardend worden onderzocht, met gebed en vasten. Gelovigen behoren niet te rusten in veronderstellingen en vaag omlinjende denkbeelden omtrent wat waarheid is. Hun geloof moet stevig gegrond zijn op het woord van God, opdat zij, wanneer de tijd van beproeving zal komen en zij voor raden worden gebracht om verantwoording af te leggen van hun geloof, in staat zullen zijn rekenschap te geven van de hoop die in hen is, met zachtmoedigheid en vreze.

‘Breng in beroering, breng in beroering, breng in beroering. De onderwerpen die wij aan de wereld voorhouden, moeten voor ons een levende werkelijkheid zijn. Het is van belang dat wij bij het verdedigen van de leerstellingen die wij als fundamentele geloofsartikelen beschouwen, onszelf nooit toestaan argumenten te gebruiken die niet volkomen deugdelijk zijn. Deze kunnen ertoe dienen een tegenstander het zwijgen op te leggen, maar zij eren de waarheid niet. Wij behoren deugdelijke argumenten naar voren te brengen, die niet alleen onze tegenstanders het zwijgen opleggen, maar ook het nauwstgezette en indringendste onderzoek kunnen doorstaan. Bij hen die zich hebben geschoold als debaters bestaat groot gevaar dat zij het woord van God niet met billijkheid zullen hanteren. Bij het tegemoet treden van een tegenstander behoort het onze ernstige inspanning te zijn de onderwerpen zó voor te stellen dat in zijn geest overtuiging wordt gewekt, in plaats van slechts de gelovige vertrouwen in te boezemen.’

„Hoe ver de mens ook in verstandelijke ontwikkeling moge zijn gevorderd, laat hij geen ogenblik menen dat grondig en voortdurend onderzoek van de Schriften voor groter licht niet nodig is. Als volk zijn wij geroepen om ieder afzonderlijk studenten van de profetie te zijn. Wij moeten met ernst waken, opdat wij elke lichtstraal mogen onderscheiden die God ons zal doen toekomen. Wij moeten de eerste glans van de waarheid opvangen; en door biddende studie kan helderder licht worden verkregen, dat aan anderen kan worden voorgehouden.

„Wanneer Gods volk op zijn gemak is en tevreden met zijn tegenwoordige verlichting, mogen wij er zeker van zijn dat Hij hun niet welgezind zal zijn. Het is Zijn wil dat zij steeds voortgaan om het vermeerderde en steeds toenemende licht te ontvangen dat voor hen schijnt. De huidige houding van de kerk behaagt God niet. Er is een zelfvertrouwen binnengedrongen dat hen ertoe heeft gebracht geen noodzaak meer te voelen aan meer waarheid en groter licht. Wij leven in een tijd waarin Satan werkzaam is ter rechterhand en ter linkerhand, vóór en achter ons; en toch slapen wij als volk. God wil dat een stem gehoord zal worden die Zijn volk tot handelen opwekt.” Testimonies, deel 5, 707, 708.